

for at sikre Befolkningens Forsyning med Brødkorn og derigennem med Brød til en rimelig Pris, men samtidig maa hævde, at Fastsættelsen af Maksimalpris paa indenlandsk Brødkorn ikke fører til dette Maal, og at Omkostningerne ved saadanne Foranstaltninger ikke bør bæres af de hjemlige Producenter, men af Samfundet som Helhed, erklærer Tinget sig beredt til med Regeringen at drøfte de Veje, som i den Anledning bør følges, og gaar dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Formanden: Der er altsaa nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsorden:

„Idet Folketinget erkender Nødvendigheden af, at Staten under de forhaandenværende ekstraordinære Forhold griber ind for at sikre Befolkningens Forsyning med Brødkorn og derigennem med Brød til en rimelig Pris, men samtidig maa hævde, at Fastsættelsen af Maksimalpris paa indenlandsk Brødkorn ikke fører til dette Maal, og at Omkostningerne ved saadanne Foranstaltninger ikke bør bæres af de hjemlige Producenter, men af Samfundet som Helhed, erklærer Tinget sig beredt til med Regeringen at drøfte de Veje, som i den Anledning bør følges, og gaar dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Forhandlingen drejer sig nu ogsaa om denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Mads Larsen: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning for at gøre Indsigelse imod en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Det ærede Medlem skildrede, hvorledes Tilstanden var sidst i August, og sagde da, at kyndige Folk vilde have kunnet oplyse, at vor egen Rughøst vilde give et daarligt Brød. Den Opfattelse, det ærede Medlem her fremsætter, og som, saa vidt jeg kunde forstaa af hans Tale, Virkeligheden er grundlæggende for hele hans Standpunkt overfor de Forhold, der her drøftes, er fuldstændig forkert. Jeg skal vise dette. I Modsætning til tidligere Aar var Forholdet, at da Rughøsten skulde bjærges, var det næsten i alle Egne af Landet et fortrinligt Vejr med klar Himmel og Solskin, derfor blev Rugen næsten overalt i Landet bjærget i en fortrinlig sund og tør Tilstand, og derfor har vor Rugproduktion herhjemme, hvor den i den forløbne Tid har været opbevaret ordent-

ligt, egnet sig til at give et særdeles godt Brød — i Modsætning altsaa til, hvad det ærede Medlem vil paastaa. Men dernæst er det interessant at se — interessant som Karakteristik af den Maade, hvorpaa det ærede Medlem deltager i Forhandlingerne herinde —, at det ærede Medlem fuldstændig tager Livet af det, han lige har fremsat, idet han i Slutningen af sit Foredrag sagde, at Rugproducenterne vilde i det aabne Marked kunne faa en højere Pris end Maksimalprisen, altsaa for denne efter hans Mening daarlige og til Brødproduktion næsten uanvendelige Rug. Og den maa, vel at mærke i Henhold til de Bestemmelser, vi har vedtaget, kun anvendes til Fremstilling af Brød. Desuagtet vil den af Bagerierne kunne betales med en Pris, der er højere end den fastsatte Maksimalpris! Ja, forstaa den Logik, hvem der kan. Jeg forstaa den ikke.

Endnu skal jeg blot sige, at naar den fremmede Rug, der er indkøbt i saa store Partier, dels af private Importører ca. 510,000 Tdr. i Efteraarsmaanederne, dels ca. 90,000 Tdr. ved Regeringsforanstaltninger, har været købt saaledes, at den herhjemme kunde udbydes til 19,50 Kr. pr. Td., øves der efter min Mening ingen som helst Uret mod os Rugproducenter her i Landet. Jeg skal til yderligere Forklaring blot tilføje, at jeg har i Aar overhovedet ikke avlet Hvede, men kun Rug, saa ogsaa jeg faar Løv til at bære mit Offer, men det er en absolut paatrængende Nødvendighed, at der skaffes billigt Brød til Veje til den fattige Del af Befolkningen.

Indenrigsministeren (Rode): Da alle Partiordførerne har haft Ordet og tre Paastande paa Overgang til Dagsordenen er fremkommet, vil det vist være rigtigt, at jeg paa Regeringens Vegne siger nogle Ord om de faldne Udtalelser og de fremsatte Paastande. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) rettede til mig den Forespørgsel, om Regeringen vil ophæve Maksimalprisen paa Rug. Jeg besvarede dette med Nej og begrundede, hvorfor Regeringen ikke saa sig i Stand dertil, hvorfor den vilde anse en saadan Foranstaltning for uhensigtsmæssig. Naar man derefter stiller Forslag om en motiveret Dagsorden, hvori man, efter at have lært Svaret at kende, opfordrer mig til straks at ophæve Maksimalprisen paa Rug, vil man kunne forstaa, at denne Dagsorden kan Regeringen ikke modtage. Jeg synes, det havde været rigtigere, om man havde formet den saaledes, at den